

5. Pohřeb

Mája prošla hlavní chodbou a namířila si to rovnou do jídelny. Vešla dovnitř, panovalo tam nepropustné šero, všude okolo to páchlo jakousi zatuchlinou a na okolních stěnách byly dlouhé, tlusté cákance krve. Mája se při pohledu na to otrásla, chtěla se vrátit, ale nohy, jakoby jí vypověděli službu. Chvilí nehybně stála, pak ale uslyšela šramot, který se ozýval zpod druhého konce stolu. Ze zvědavosti se opatrně vydala po zvuku. Dva metry od konce stolu se však zastavila, protože zpod stolu vylezla jakási postava. Byla mírně shrbená a otočená k strachy ochromené Máje zády. Na sobě měla otrhané šaty, které držely pohromadě pomocí několika nití. Najednou se neznámá postava otočila po Máje, ta ztuhla strachem, protože tu tvář znala. Ten, kdo před ní stál, nebyl nikdo jiný, než Mates, ale k nepoznání změněný. Jeho obličej byl křídově bílý, zato oči měl podlité rudou krví a v jeho tváři hrozivě vládl úsměv, škodolibý úsměv.

„Nepodařilo se mě tě zabít předtím, podaří se mě to teď“, oznámil ji klidným ledovým hlasem. Jedním skokem byl u ní a sevřel ji hrdlo pravou rukou. Z prstů mu trčely dlouhé nehty vypadající jako drápy divoké zvěře. I když jí krk svíral pouze jednou rukou, měl v ní takovou sílu, že pomalu začala ztrácet dech. Navíc se jí do krku začaly zařezávat drápy...

Mája rychle otevřela oči, byla v jakési temné místnosti a ležela na posteli, pomalu přicházela k sobě. „Byl to určitě jen sen.“ napadlo ji. To už ale vedle ní někdo stál a rozsvítil světlo v místnosti. Byla to Terka.

„To nic, to byla jen noční můra,“ uklidňovala tiše Máju.

Mája se popovytáhla kousek výš, takže teď seděla, ale pořád se pátravě rozhlížela po pokoji.

„Co se ti zdálo Májo?“ zeptala se Terka, která si teď už sedla na okraj postele.

„Nooo –“

„O té havárii, že?“

Mája kývla na odpověď. V pokoji nastalo dlouhé ticho.

„Stejně nevím, jak se to mohlo stát...“ uvažovala nahlas Terka „kde vůbec vzali ty motoroky, to taky nechápu.“

„No možná že...“ začala pomalu Mája.

„Co?“ vyzvídala dychtivě.

„No ... ,ale nic.“

Mája se obrátila ke zdi a dělala, že chce spát. Terka se tedy vrátila do své postele a zhasla lampičku. Máje se samozřejmě spát nechtělo, bála se, že se jí bude zdát stejný sen nebo dokonce ještě nějaký horší. Do hlavy se jí linuly nepřetržité myšlenky.

Dnešní zvonění všichni naprosto ignorovali a raději zůstali ve svých pokojích. Všude vládla pochmurná atmosféra. Nikdo se s nikým nevybavoval, nikde nebyl slyšet smích. Všude ticho jako v hrobě.

„Budíček, máte jít do jídelny, bude tam porada!“ nakoukla do dveří Petra od Těčkova a Netopýrova pokoje. A šla to oznámit dalším.

„No to víš že jo!“ vztekal se Těčko.

„Hmm.“ ozval se z druhé strany Netopýr, obrátil se ke zdi a za chvíli zase podřimoval. Těčko se posadil na posteli, škaredě se podíval na Netopýra, a protože se mu nechtělo čistit zuby, dal si do pusy žvýkačku.

V jídelně už byli skoro všichni, až na Housku a Netopýra.

„Kde jsou ti dva?“ zeptal se nevrle Tomáš právě přicházející Petry.

„Nevím, asi ještě zůstali u sebe v pokojích.“

„No, tak na ně nebudeme čekat, jejich smůla! Posad' se Petro, musím vám něco oznámit.“ Petra se posadila mezi Janu a Běďu a vzala si topinku z tácu.

„Takže zaprvé, něco k včerejší události. Za půl hodiny se všichni sejdeme ve druhém patře, tam uděláme jakýsi pohřeb a za další je od teď přísný zákaz chození do třetího patra! Vyříd'te to těm dvou.“ potom vstal a odešel, za chvíli za ním i Hanka.

„Akorát by mě zajímalo, jak chtějí ten pohřeb udělat.“ začal to rozebírat Těčko. Ale jelikož se s ním na tohle téma bavit nechtěl, tak vstal a také odešel, přichystat se na pohřeb. Nakonec v jídelně zůstala jen Petra, Jana a Běďa.

„Nevíte, proč nemůžeme jít do toho třetího patra?“ zeptala se Jana.

„Možná to má nějakou spojitost s Matesem, kde by jinde asi vzal tu motorku.“ odpověděla na to Bětka a vzala si ještě jednu topinku.

„No rozhodně by jsme se tam mohli podívat, co Jano, - Bětko?!“ navrhla Petra, která rozhodně nemínila poslouchat každý Tomášův příkaz.

„Jo, zkusíme to. Ale až po tom pohřbu, teď by to bylo moc nápadný. Takže domluveno!“ rozhodla Jana.

„Jo, a nikomu to neříkejte, že se tam podíváme!“ nabádala je ještě k prozířetelnosti. Potom se na chodbě rozešli každá jinam.

Po 20. minutách v druhém patře

„Už jsme tady všichni?!“ zkontroloval Tomáš.

„Teď všichni půjdeme do třetího patra, je tam přetlaková místnost a tam pohřbíme Matesa.“

Tomáš a Radar vzali už zabalené bezvládné tělo a sjeli výtahem jako první a za nimi po třech skupinkách další. Všichni prošli dveřmi, které byly přímo proti výtahu a ocitli se v dlouhé chodbě. Tou prošli a zastavili se u prvních dveří. Ty byly vyrobeny z masivní ocele, aby vydržely tlak, když je z venku přelije voda. Otevřeli je a před nimi byla malá místnost a na druhé straně ty samé dveře. Všichni se nacpali do té místnůstky a Matesa položili ke dveřím.

„To za těma dveřmi je už moře, že?“ zeptala se Maličká zvědavě Terky.

„Jo. Ale buď potichu.“ špitla.

Nato Tomáš začal se svým proslovem:

„Takže... ehm, sešli jsme se tady, abychom... ne! Jak všichni víte, včera se stala ošklivá nehoda. Zahynul při ní náš kamarád Mates. Chtěl bych tedy, abychom se s ním zde rozloučili. Nejsem zase mistr proslavů, tak skončím, jen bych chtěl dodat, že tento improvizovaný pohřeb je i za Martina a Uniho, kteří zřejmě také zahynuli. Ano, bojím se, že jsou po smrti. Kdyby byli naživu, nějak by nás už zkontaktovali. Vzpomínejte tedy i na ně.“ dořekl Tomáš a postoupil dozadu, asi aby na něj nebylo vidět.

„Teď všichni vyjděte z místnosti a otevřeme ty druhé dveře.“

Všichni poslechli a vyšli ven. Tomáš zavřel dveře a otevřel ty druhé, takže bylo slyšet, jak se místnost naplnila vodou.

„Budeš nám chybět.“ řekl Tomáš a zavřel dveře.

„Vy už můžete jít, já se jenom přesvědčím, jestli ho doopravdy vzalo moře.“

„Je to taky hrozný!“ řekla Mája Těčkovi.

„Připadá mě to, že tady asi všichni umřeme.“

„Nech toho.“ okřikl ji Těčko.

„Dobře víš, že je to tady stokrát lepší než tam venku, takže si nic nevymýšlel a rozhodně ne takovýhle blbosti!“

Mája tam zůstala stát jako přimražená. Už toho mám dost, pomyslela si v duchu. A do prvního patra už nevyjela.

Všichni už byly nahoře. Jen Jana, Petra a Bětka v půli chodby ve třetím patře zpomalily a v rozlehlé hale vklouzly do jiných dveří, než ze kterých právě všichni vyšli. Ostatní si toho ani nevšimli, že jim chybí čtyři lidi.

„Tak, jak se cítíte?“ zeptala se Petra.

„Smutně!“ oznámila suše Jana.

Bětka se zarytě dívala do země. Chvilí mlčeli, potom se zase ozvala Petra.

„Co tady budeme dělat?“

„Pořádně se tady porozhlédnem!“ oznámila Jana a už nahlížela do jedné z krabic, kterých tady byla plná místnost. Smutek ji rázem nějak přešel. Petra a Bětka se pomalu přidaly. Za chvíli něco každá našla.

„Hele co jsem naš...“ nestačila dopovědět Petra, protože na ni Jana sykla:

„Sst, Tomáš jde navrch. Ticho!“

Jana opatrně vykoukla ze dveří a zrovna viděla, jak výtah jede nahoru.

„Dobrý, už je pryč. Co jsi to našla Petro?“

„Pistole...“ odpověděla Petra.

„A taky nože, lano, karabiny, pak takový ty chemický tyčinky, který když se zlomí, tak svítí.“ Jana a Bětka se šly na to kouknout.

„Já si vezmu pár těch tyček.“ oznámila Bětka.

Jana zase šáhla po pistoli, byla to 9mm pistol.

„Já si myslím, že bychom to neměly brát, zvlášť pak tu pistol.“ znejistěla Petra.

„Když se to Tomáš nedoví, tak co?“ oponovala Jana, která se chtěla ozbrojit.

V těchto podmínkách to dávalo docela smysl.

„Pojďte už!“ vmísila se do rozhovoru Bětka.

Všechny tři se vydali k výtahu. Zavolaly výtah a čekaly, až přijede. Běd'a jen tak rozlomila jednu tyčku a hodila do výtahové šachty. Jenom nepředpokládala, že tyčka poletí pořád dál. Zastavila se až pěkně hluboko.

„Viděly jste, jak hluboko je ta šachta, není to nějaký divný!“

„Zkusíme se tam podívat.“ navrhla Jana.

„A jak prosím tě?“

„Jsou tam přece lana, slaníme se tam.“ vložila se do toho Petra.

„A co kdybychom tam rovnou sjeli výtahem.“ ujala se slova zase Bětka.

„Ve výtahu nejsou žádné další čudlíky, než do třetího patra!“ řekla Petra.

„Jo, tak skočte pro tu horolezeckou výbavu, co jsme tam našly.“ rozhodla Jana.

Za chvíli už všechny tři slaňovaly dolů a za další chvíli už stály úplně dole, na dně šachty. Byl to docela úctyhodný výkon, ale holky neměly čas nad tím přemýšlet.

„To by mě zajímalo, kam vede tahle cesta.“ zajímala se Petra a obě se obrátily tam, kam se Petra zaujatě dívala.

„Akorát bude blbý, jestli nás tu někdo najde, to bude potom rachot...“ postěžovala si Bětka, když ze sebe sundávala postroj.

„No však proto jsme tu skobu zašprajeli až pod hranici výtahu, aby si toho lana nikdo nevšiml,“ odpověděla Petra a zvedla ze země svítící tyčku. Obě počkali, až Jana sbalí postroje do batohu, který taky vzali s sebou.

„Dobrý,“ Jana si nasadila batoh na záda

„už můžeme vyrazit do té chodby,“ a vyšla jako první, za ní Bětka a na konci Petra.

Prošli krátkou chodbou a na chvíli se zastavili u dveří, které však Jana hned na to rozrazil.